एकेषां वाचि शुकवदन्येषां हृदि मूकवत् ।
हृदि वाचि तथान्येषां वल्गु वल्गन्ति सूरयः ॥७१॥

करटक आह ।

दुराराध्या हि राजानः पर्वता इव सर्वदा ।
व्यालाकीर्णाः सुविषमाः कठिना दुष्टसेविता ॥७२॥ ५

तथा च। भोगिनः कञ्चुकाविष्टाः कुटिलाः क्रूरचेष्टिताः ।
सुहृद्वा मन्त्रसाध्याश्च राजानः पन्नगा इव ॥७३॥

तथा च। द्विजिह्वाः क्रूरकर्माणो निष्ठाछिद्रानुसारिणः ।
दूरतो ऽपि हि पश्यन्ति राजानो भुजगा इव ॥७४॥
स्वल्पमप्यपकुर्वन्ति ये ऽभीष्टा हि महीपतेः । १०
ते वह्निविव दह्यन्ते पतङ्गाः पापचेतसः ॥७५॥
दुरारोहं पदं राज्ञां सर्वलोकनमस्कृतं ।
स्वल्पेनाप्यपकारेण ब्राह्मण्यमिव दुष्यति ॥७६॥
दुराराध्याः स्त्रियो राज्ञां दुरापा दुष्परिग्रहाः ।
तिष्ठन्त्याप इवाधारे चिरमात्मनि संस्थिते ॥७७॥ १५

दमनक आह। सत्यमेतत्। परं किन्तु।

यस्य यस्य हि यो भावस्तेन तेन समाचरेत् ।
अनुप्रविश्य मेधावी क्षिप्रमात्मवशं नयेत् ॥७८॥
भर्तुश्चित्तानुवर्तित्वं स्ववृत्तं चानुजीविनां ।
राक्षसाश्चापि गृह्यन्ते नित्यं छन्दानुवर्तिभिः ॥७९॥ २०
अरुषि नृपे स्तुतिवचनं तदभिमते प्रेम तद्विषि द्वेषः ।
तद्दानस्य च शंसा अमन्त्रतन्त्रं वशीकरणं ॥८०॥

करटक आह। यद्येवमभिमतं तर्हि शिवास्ते पन्थानो भवन्तु। यथाभिलषितमनुष्ठीयतां। सो ऽपि तं प्रणम्य पिङ्गलकाभिमुखं प्रतस्थे। अथागच्छन्तं दमनकमवलोक्य पिङ्गलको द्वारस्थमब्रवीत्। अपसार्यतां २५